

06136921

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: ŠIKANIĆ
 Ime: Branko Ime oca: Dobrivoje
 Nadimak/pseudonim: Sile Pol: muški
 Datum rođenja: 08/10/58 Mesto rođenja: Šarinci
 Nacionalnost: srpska Veroispovest: pravoslavna

Jezik/jezici koje govori: srpski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišćeni u toku razgovora: engleski i srpski

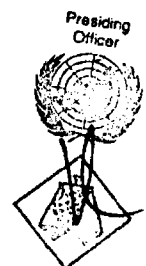
Trenutno zanimanje: lekar Prethodno: -

Datum(i) razgovora: 13/12/99

Razgovor(e) vodili: Mika TAURU Prevodilac: Ivana VENCL

Imena svih lica prisutnih tokom razgovora: kao gore

Potpis: /potpisano/
/parafirano/

Rule 82bis

24

[Handwritten signature]

06136922

IZJAVA SVEDOKA

Zovem se Branko ŠIKANIĆ. Rođen sam 8. oktobra 1959. godine u Šarincima, opština Prnjavor. Diplomirao sam na Medicinskom fakultetu u Banjoj Luci 1987. godine i otada radim kao lekar. Odslužio sam jednogodišnji vojni rok od 1985-86. godine u Novom Sadu i Zagrebu, u jedinici saniteta.

U junu 1995. godine bio sam pripadnik 3. bataljona 1. lake pešadijske brigade Vojske Republike Srpske (u daljem tekstu: RS) u Prnjavoru. Dana 21. ~~30~~ ²¹ jula 1995. godine bili smo locirani u Krčevinama, u jugozapadnom delu ratišta na području Ozren-Vozuća, opština Zavidovići. Bio sam savetnik u sanitetskoj službi i pomoćnik komandanta 3. bataljona za pitanja saniteta. Radio sam kao lekar, a moj lekarski pomoćnik bio je Velibor TRIVIČEVIĆ, dok je Miroslav KNEŽEVIĆ radio kao bolničar.

Dana 21. ~~juna~~ ^{jula} 1995. godine oko 03:50 časova započeo je snažan napad na našoj liniji fronta u Krčevinama. Armija BiH je napala liniju fronta koja se tu nalazila već oko 14 meseci. Spavali smo u jednoj napuštenoj srpskoj kući, na oko 500 m od linije fronta, u selu Krčevine, gde je bila smeštena naša sanitetska jedinica. Zgrada komande naše jedinice nalazila se na oko 100 m od te zgrade.

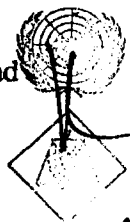
Probudio sam se, jer sam iz pravca linije fronta začuo tešku artiljerijsku vatru. Probudio sam i ostale. Počeli smo da pripremamo našu jedinicu za prihvatanje ranjenih vojnika koje smo očekivali ubrzo nakon početka napada. Za pripremu smo imali samo oko sedam minuta, jer su nakon toga već stigla prva osmorica ranjenih vojnika. Počeli smo da ukazujemo medicinsku pomoć tim ranjenim vojnicima, od kojih su dvojica bila teško, a ostali samo lakše ranjeni.

Situacija nije bila jasna, budući da se pucnjava sve više približavala našoj sanitetskoj jedinici. Čulo se zapomaganje i vika i zvučalo je kao da se naša jedinica povlači s linije fronta prema Komandi i našoj zgradi saniteta.

Situacija je postajala sve ozbiljnija i pretpostavljali smo da je linija fronta probijena. Počeo sam da razmišljam o tome da se i ja sa svojom jedinicom povučem. Jednog vojnika sam poslao da pogleda kakva je situacija u Komandi i na liniji fronta. Oko 04:15 časova primetio sam kako naša ambulantna kola stižu iz pravca linije fronta i prolaze pored zgrade saniteta. Kasnije sam saznao da je u ambulantskim kolima bilo ranjenih vojnika. Mi tada nismo mogli da vidimo da li je u kolima bilo ranjenika ili ne.

Zatim sam čuo povike "Allah Ekber" i "Tekbir". To je bio jasan znak da je linija fronta zaista pala i da Muslimani napreduju u našem pravcu. Smesta sam odlučio da evakuišem sanitetsku jedinicu.

Rekao sam ranjenim vojnicima da čekaju, a Miroslav je otišao da prikupi sanitetski materijal, dok sam ja s Veliborom otišao da pokupimo naše lične stvari sa sprata. Kad što smo nakon minut i po sišli, primetio sam da je Miroslav već otišao s ranjenim vojnicima. Istovremeno sam na udaljenosti od oko 10 metara od kuće primetio grupu

Presiding
Officer

Rulu... 23

06136923

od otprilike 15 mudžahedina. Pucali su na zgradu, no kad su videli da izlazimo podignutih ruku, prestali su da pucaju. Nije bilo drugog izbora, nego da se predamo mudžahedinima. Znali smo šta se priča o mudžahedinima, pa sam bio siguran da će nas obojicu ubiti, ako ne odmah, onda kasnije, nakon što nas prethodno podvrgnu teškom mučenju. Nešto ranije, oko 10. juna 1995. godine, mudžahedini su ubili naša dva vojnika i odrubili im glave. Pronađena su samo tela, a obe glave su nedostajale.

Mudžahedini su nam prišli i rekli da legnemo na zemlju. Zatim je jedan na lošem srpskom jeziku pitao: "Ko ti?" Ponovio je to tri puta. Svaki put sam odgovorio da sam lekar. Vezali su mi noge i ruke. Isto pitanje su postavili i Veliboru, a on je odgovorio da je "mali lekar". Obojica smo ležali potrbuške i mislim da je Velibor bio vezan isto kao i ja. Nekoliko minuta smo ležali na zemlji, nakon čega su nam odvezali noge. Naredili su nam da hodamo u pravcu zgrade u kojoj je bila Komanda. Ispred Komande se nalazila jedna velika grupa mudžahedina. Nas su zarobili u 04:20 časova kad se već videlo jer je izlazilo sunce.

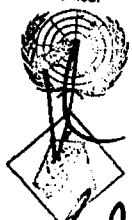
Odveli su nas do te velike grupe, gde su nas tukli i udarali nogama. Oduzeli su sve moje lične stvari, 100 DM, 200 dinara i moj venčani prsten. Oduzeli su mi i revolver, M 72. Pronašli su moj lekarski pečat i ispečatirali me po celom licu. Nakon toga su pečat uništili. Veliboru su odsekli kosu i mislim da su i njemu oduzeli sve lične stvari. Uniforme su nam isekli noževima.

Otuda smo odvedeni u jednu drugu kuću, gde su nas takođe tukli. Iz te kuće su nas odveli na srpsku liniju fronta koja je upravo bila pala. Ruke su nam bile vezane na leđima. Pratila su nas dvojica mudžahedina. Jedan je rekao da se zove Habib, a drugi nije rekao svoje ime. Obojica su bili stranci, no govorili su srpski tako da smo ih lako razumeli.

Odveli su nas u naše rovove, gde smo pored tela jednog ubijenog srpskog vojnika videli šest mudžahedina. Glava mu je bila odsečena i ležala je pored tela, a prsa su mu bila rasečena od grla do stomaka. Naredili su nam da legnemo uz to izmasakrirano telo. Jedan mudžahedin je viknuo: "Tekbir", a drugi su odvratili "Allah Ekber". To su ponovili najmanje tri puta. Dok smo ležali na zemlji, jedan mudžahedin je dohvatio veliku sekiru kojom je svom snagom udario o zemlju pored moje glave. Urlao sam od straha, a Velibor je ćutao. Naredili su nam da ustanemo, da bi nam zatim pokazali vojnu knjižicu Bogomira DANIČIĆA. Ta vojna knjižica je stavljena na džep osakaćenog tela, no kasnije sam saznao da je Bogomir DANIČIĆ još živ i to su mudžahedini namerno uradili. Ne znam identitet osakaćenog tela. Lice mu je bilo toliko obliveno krvlju da nisam mogao da identifikujem tog vojnika.

Rekli su nam da će nas zadesiti ista sudbina. Shvatio sam da žele da kažu da će svakog dana ubiti jednog od nas na isti način. Nazivali su nas četnicima, govorili nam da zaudaramo kao svinje i da imamo tri Boga: oca, sina i duha svetog. Mudžahedini su govorili da muslimani imaju samo jednog Boga, Alaha.

Nakon što smo oko 15 minuta ostali u našim bivšim rovovima, povelili su nas na mudžahedinsku liniju fronta. Išli smo šumom praćeni istom onom dvojicom

Presiding
Officer

[Handwritten signature]

06136924

mudžahedina. Uz šumsku stazu je stajalo oko 30 mudžahedina koji su nas povremeno udarali. Udarali su nas nogama, palicama i kundacima pušaka. Noževima su nas pljoštimize udarali po licu. Nisu nas udarali pesnicama, rekavši da smo prljave svinje koje ne smeju da se diraju.

Išli smo oko kilometar strmom nizbrdicom. Stigli smo u mudžahedinsku sanitetsku jedinicu. Tu je bila mala raskrsnica, a na oko 40 metara od nje nalazila se jedna velika kuća. Ta kuća se pružala u pravcu Livada. Ispred nje se nalazila grupa od oko 60 mudžahedina. Ispred te kuće su nam ruke još čvršće vezali na leđima, a vezali su nam i noge. Položili su nas na zemlju na levoj strani tela, a ruke i noge su nam bile povezane užetom. Licem smo bili okrenuti prema kući, a s druge strane nam se nalazio jarak, dakle, nalazili smo se između kuće i jarka.

Jedan mudžahedin je pored moje glave zabio medicinski nož u zemlju. Rekao je da će mi, budući da sam lekar, glavu odseci medicinskim nožem. Jedan od mudžahedina je viknuo: "Tekbir", a ostali su uzvratili: "Allah Ekber". Jedan od mudžahedina je izvadio pijuk i zabio ga u zemlju pored moje glave. Vikao je: "Tekbir". Ostali su uzvraćali kao što sam već opisao i to su ponovili nekoliko puta.

Prišao nam je jedan lokalni muslimanski vojnik sa sveskom. Delovao je iznenađeno. Izgledao je sabrano i ozbiljno i nije prema nama pokazivao nikakvu mržnju. Imao sam osećaj da nas žali. Tražio je od nas neke opšte podatke poput imena, datuma rođenja, jedinica kojima pripadamo, itd. Mudžahedini su se malo udaljili, pa sam pitao lokalnog vojnika šta će nam se desiti. Odgovorio je: "Videćemo, možda nećete imati problema." Nakon što je uzeo naše podatke, otišao je i nikad ga više nisam video. Nisam obraćao pažnju na oznake na njegovoj uniformi jer sam se isuviše plašio da će me ubiti. Mudžahedini su bili različito obučeni. Neki su nosili zelene kamuflažne uniforme, neki su imali nešto poput dugih sukanja, uglavnom belih, a postojale su i razne druge kombinacije.

Stiglo je neko vozilo, nalik na džip i nas su ubacili u njegov zadnji deo, još uvek vezane na način koji sam gore opisao. Jedan mudžahedin je upravljao tim vozilom, a dva mudžahedina koja su nas zarobila bila su takođe u vozilu. Odvezli su nas u selo Livade koje je bilo udaljeno oko dva kilometra. U vozilu smo bili 20-30 minuta, a put je zaista bio loš.

U selu je bilo četiri ili pet kuća. Nacrtao sam skicu koja je priložena ovoj izjavi (kao Dodatak A). Izbacili su nas iz vozila i odvezali nam noge. Velibora je dohvatio jedan lokalni Musliman koji je rekao da je s tog područja i da je njegov sin ubijen. Udario je Velibora nogom i rekao da smo svi mi četnici i da smo svi isti. Mudžahedin po imenu Habib se razljutio i pitao tog lokalnog Muslimana: "Zašto ih tučeš kad sam ih ja uhvatio?" Odgovorio je da je njegov sin ubijen u ratu, a mudžahedin je odgovorio: "Pa šta, ubijeno je i drugih 100.000 Muslimana, odlazi".

U zgradu smo ušli s leve strane. Ta zgrada je bila kao neko skladište s tri ili četiri prostorije. U najvećoj prostoriji smo videli 11 lokalnih Muslimana kojima su ruke bile vezane sprema. Ti Muslimani su pripadali našoj jedinici, a koristili su ih samo za

Presiding Officer

Hula GZLS 21

06136925

kopanje rovova i slične poslove. Bili su to Muslimani iz Prnjavora i niko ih nije prisiljavao da se bore protiv drugih Muslimana. U toj prostoriji nalazilo se nešto humanitarne pomoći iz Saudijske Arabije, koja se uglavnom sastojala od raznih prehrambenih artikala.

Jedan od Muslimana me je prepoznao i pokušao da olabavi konopce oko mojih ruku. Rekao sam mu da to ne čini jer sam se plašio da će mudžahedini primetiti da moje uže nije dobro vezano. U toj prostoriji ostali smo oko dva sata, a potom su doveli Igora GULJEVATEJA. U neko doba posle podne odveli su nas u jednu drugu kuću koja je bila udaljena oko 250 m i nalazila se s druge strane puta. Odveli su nas na prvi sprat te zgrade gde je odvedeno i 11 Muslimana.

Kada su nas izveli na hodnik, videli smo šest mudžahedina koji su na sebi imali gumene mesarske kecelje. Imali su beli opasač o koji su bili okačeni noževi i sekire. Naredili su nam da skinemo čarape, a potom su nam noževima rasparali odeću. To je zaista bilo užasno budući da nismo znali šta sledi. Odveli su nas u drugu prostoriju.

Kad su nas doveli u tu prostoriju, bili smo već veoma iscrpljeni. Ušao je jedan mudžahedin i doneo neke koce. Bile su dugačke oko metar, promera oko 5 cm. Svu trojicu, Igora, Velibora i mene vezali su za te koce. Noge su nam bile savijene kao da sedimo. Kolena su nam dodirivala lice, a ruke su nam spređa bile prekrštene i vezane. Kolac su nam stavili ispod kolena, a ruke savili pod taj kolac. Moguće je da sam oko vrata imao konopac koji je bio vezan za kolac, nisam siguran. Taj kolac mi je zadavao velike probleme, kao i užasan položaj u kojem sam bio vezan.

Nakon što su nas vezali, mudžahedini su počeli da ispituju lokalne Muslimane. Uglavnom su ih pitali kako se zovu i šta su radili u našoj jedinici. Ispitivali su ih o ishrani i kvalitetu namirnica. Odgovorili su da hranu iz kuhinje odnose ili na liniju fronta. Objasnili su i kako su sa srpskim vojnicima utvrđivali rovove. Izjavili su da su jedu li istu hranu kao i srpski vojnici. Mudžahedini su bili prilično iznenađeni kad su to čuli.

Kad su to čuli, svima su nam dali istu hranu: sardine i hleb. Lokalne Muslimane su pitali šta znaju o Kuranu: neki od njih su nešto znali, a drugi nisu. Mudžahedini su se razbesneli na one koji nisu poznavali Kuran i rekli da i njih treba ubiti.

Izvukli su koce ispod naših kolena, a lokalnim Muslimanima su naredili da nas, dok stojimo, šamaraju. Svoj jedanaestorici su naredili da svakog od nas ošamare dva puta. Nakon toga su nam ponovo pod kolena stavili kolac. Zatim je ušlo nekoliko oficira Armije BiH koji su počeli da nas ispituju, no budući da su nam oči u tom momentu bile vezane, ne mogu reći kojoj su jedinici pripadali. Ispitivali su nas u susednoj sobi, u koju su nas, zgrabivši za kolac, odnosili lokalni Muslimani. Ti su oficiri odlično govorili naš jezik, tako da sam siguran da se radilo o lokalnim Muslimanima. Pitanja su bila uobičajena: ime, adresa, datum rođenja, jedinica kojoj pripadaš, na kom smo s ratištu borili, itd.

Presiding
Officer

[Handwritten signature] 20

06136926

Nakon ispitivanja su nas ponovo vratili u istu prostoriju. Kasnije sam primetio da su doveli Gorana STOKANOVIĆA. Potom su doveli i Krstana MARINKOVIĆA, Velibora TOŠIĆA, Petka MARIĆA. Nakon otprilike jedan sat dovedeni su Miodrag SAMAC, Gojko VUJIĆIĆ i Vlado ČUČIĆ, a potom i Vinko AKSENTIĆ. Kad je Vinko video kako su nas vezali, ruku vezanih na leđima skočio je kroz otvoren prozor u nameri da se ubije. Prozor se nalazio na visini od oko četiri metra. Jedan mudžahedin je otišao iza kuće i ispalio dva metka. Vinko je vraćen u prostoriju i bačen na pod. Mudžahedini su ga teško pretukli kundacima pušaka i udarali čizmama. Vinko se onesvestio.

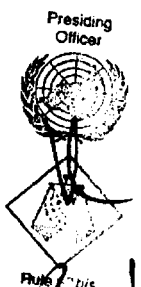
Mudžahedini su nas pitali koliko Muslimanki smo silovali. Kad su to pitanje postavili Igoru, odgovorio je da nije silovao nijednu Muslimanku. Vinko je bio u polusvesnom stanju i molio vodu. Spominjao je svoju ženu, decu, te da pored rova ima mnogo vode. Rekao je takođe: "O, pa vi me mlatite, dobro, dobro!" Kad su Igora pitali da li je silovao Muslimanke, Vinko je rekao: Da, silovao je deset Muslimanki." Pošto Vinko nije bio svestan toga šta govori, digao sam ruku i rekao: "Garantujem da niko u Prnjavoru nije silovao Muslimanke. Igor je dobar momak i on sigurno nije nikog silovao." Rekli su mi da učutim. Igor je bio zaista uplašen. Mudžahedini su znali da je Igor iz Ukrajine, pa su ga pitali kad je došao iz Ukrajine. Budući da je Igor bio prestravljen, odgovorio je: "Odavno, pre 50 godina". Njegovi rodaci su došli ovamo pre 50 godina, a njegov otac i on su ovde rođeni.

Jedan od mudžahedina mi je dao nož da ubijem Krstana MARINKOVIĆA. Rekli su da će mi, da ako ne pristanem da to učinim, biti odrubljena glava. Kad sam rekao da ne mogu da ga ubijem, jedan mudžahedin je tupom stranom noža prešao preko mog vrata. Bio sam na smrt uplašen. Vinko se nije dobro osećao i razgovarao je sam sa sobom, šta je razbesnelo jednog mudžahedina. Prišao je Vinku i pokušao da mu odgrize prst na nozi.

Uveče su u prostoriju došli lokalni Muslimani, samo da vide "četnike". Bilo ih je 10-15, mlade i starije dobi, žena i dece, i u prostoriji su se zadržali oko pet minuta.

Tokom večeri, pre sumraka, donete su dve glave srpskih vojnika iz kojih je još kapala sveža krv. Velibor TRIVIČEVIĆ i ja smo identifikovali jednu glavu koja je pripadala Momiru MITROVIĆU, dok nam je druga bila nepoznata. Nisam siguran da li je osoba čiju smo glavu prepoznali bila u našoj brigadi, ali smo je u svakom slučaju poznavali. Mudžahedini su nam rekli da će i nama, jednom po jednom, sutra odseći glave. Nakon toga su odneli te glave.

Mudžahedini su nas fotografisali i snimali na video. Gorana STOKANOVIĆA su odveli, ali se kasnije vratio. Rekao je da su ga odveli na liniju fronta i naredili mu da preko razglasa pozove srpske vojnike, koji se još uvek kriju, da se predaju. Nedugo nakon toga, uvedena su dva mlada mudžahedina od oko 12 godina. Jedan od njih je imao nož. Pitao je TRIVIČEVIĆA: "Hoćeš li mi dati svoju glavu?" TRIVIČEVIĆ je odgovorio: "Ne znam". Taj dečak mu je nožem zasekao uho. Oba dečaka su govorila lošim srpskim jezikom, bili su tamnopusi i ličili su na arapsku decu. Dečak je ponovo pitao TRIVIČEVIĆA da li želi da da svoju glavu, a kako

[Handwritten signature]

06136927

TRIVIČEVIĆ nije odgovorio, dečak mu je zarezao i drugo uho. Isti dečak je i meni postavio isto pitanje, a ja mu nisam ništa odgovorio. Umesto da mi zareže uho, stao mi je na vrat /nejasan original/, a pošto sam bio vezan, nisam mogao da se branim. To je zaista bilo bolno i tri meseca nakon toga sam osećao bol u vratu.

Kasno uveče, kad se smračilo, doveden je Duško PEJIČIĆ koji je bio vezan na isti način kao i mi.

Dvojica dečaka, mudžahedina, pričala su razne priče o Kuranu i dosta dugo su ostala u prostoriji.

Ujutro su nam mudžahedini doneli da jedemo neku pitu. Davali su nam i koka-kolu i vodu i to tako što su nam ih ulivali u usta s visine od oko 40 cm, tako da se najveći deo vode ili koka-kole prolio po podu. U toj prostoriji ostali smo ceo dan, 22. jula 1995. godine. Tokom dana dolazilo je mnogo mudžahedina da nas vidi. Poslepodne su nas, po potrebi, puštali u WC. Odvezali su nas, pa smo tako imali priliku da se olakšamo na WC-u, koji se nalazio na oko 50 metara od kuće.

Odveli su me u WC, ali nisam mogao da mokrim. Vraćen sam i vezan kao i pre toga. Uveče su ponovo došli civili da nas vide. Jedna lokalna Muslimanka je uzela drvenu palicu i udarala nas po kolenima. Jedan stariji Musliman je ušao u prostoriju, klekao ispred nas i molio oko dva-tri minute. Rukom je pokazao da treba da nas zakolju.

I drugu noć proveli smo u istoj prostoriji, vezani sve vreme na isti način. Svi smo bili veoma iscrpljeni, gladni, žedni i preplašeni. Tela su nam bila puna posekotina, otoka i rana. Vinko se već osećao malo bolje. Igor nije video na levo oko, Dušku PEJIČIĆU su oba oka bila zatvorena od otoka, Goran STOKANOVIĆ je imao ogromnu prostrelnu ranu na levoj nozi. Ulazna rana je bila sasvim mala, no izlazna je bila u obliku slova "X". Gojko VUJIČIĆ je imao sličnu ranu na levom bedru.

Dana 23. jula 1995. godine oko 07:30 časova izveli su nas iz te prostorije. Izvadili su nam drvene koce, no ruke su nam i dalje bile vezane na ledima. I noge su nam bile vezane, no sasvim labavo, tako da smo mogli da pravimo male korake. Oči su nam takode bile vezane. Ukrkali su nas u neku vrstu kombija i odvezli nas u Kamenicu, u dolinu gostovičke reke. Oči su nam bile vezane, no kasnije sam saznao na koju smo lokaciju odvedeni.

Kad smo stigli u Kamenicu, odveli su nas u velik šator. Kad smo stigli, skinuli su nam povez s očiju. Naredili su nam da sagnemo glave i da ostanemo u tom položaju, nakon čega su nas uveli u taj ogroman šator. U šatoru smo proveli ceo dan, a s vremena na vreme bi nas mudžahedini udarali nogama. Konopac na mojim rukama se malo olabavio tako da sam mogao drugima da dajem hranu koju su nam donosili. Svakom našem zarobljenom vojniku sam u usta stavljao komadiće hleba i sardine.

Uveče su nas odveli u neku napuštenu kuću. U toj smo kući ostali do 21:30 časova. Vreme koje navodim je uvek približno, budući da nisam imao ručni sat jer su mi ga oduzeli prilikom zarobljavanja. U 21:30 časova odveli su nas na oko 70-100 metara

[Handwritten signature]

18

06136928

od kuće. Uspeo sam da vidim da se na tom prostoru nalazi nekoliko šatora i dve redovne kuće.

Polegli su nas potrbuške, s rukama vezanim na leđima i vezanim nogama. Oči su nam takođe bile vezane, a neki od nas su bili pokriveni ćebadima. Osećao sam užasan bol u nogama, ali ne bih mogao da kažem šta je taj bol izazvalo. Imao sam osećaj kao da mi neko nekim predmetom, koji se miče, polako zaseca nogu. Celu noć proveli smo u tom položaju, podvrgnuti mučenju. Rano ujutro čuo sam pucanj. Ubrzo nakon tog pucnja, vraćeni smo ponovo u istu kuću, u drugu prostoriju levo u prizemlju. Sedeli smo uza zid kada sam video kako mudžahedini u sobu donose glavu Gojka VUJIČIĆA.

Iz glave je još uvek kapala krv. Mudžahedin je glavu bacio u krilo Krstana MARINKOVIĆA. Naredili su mu da tu glavu poljubi, što je on i učinio. Taj mudžahedin je držao glavu, a nakon što ju je Krstan poljubio, mudžahedin ju je odneo sledećem zarobljenom vojniku koji je takođe morao da je poljubi. Svi smo morali da poljubimo tu glavu, pa i ja. Nakon toga su glavu obesili na zid. Rekli su nam: "Sutra će vaše glave biti u gostovičkoj reci. Glavu su obesili na zid na udaljenosti od oko dva metra. To je bio zid desno od ulaza u sobu. Skicirao sam mudžahedinski logor Kamenicu i ta skica je priložena ovoj izjavi (kao dodatak B).

Glava je tu visila ceo dan (24. juli 1995) do 17:00 časova i ne znam šta se s njom i s ostatkom tela desilo, još nisu nađeni.

Sledećeg dana, oko 12:00 časova, odvedeni smo na fudbalsko igralište pored kuće u kojoj su nas držali. Na igralištu je bilo oko 400 mudžahedina, a moja pretpostavka je da su to bili svi mudžahedini iz tog logora. U logoru je bilo oko 60 šatora.

Mudžahedini su napravili špalir kroz koji smo morali proći da bismo stigli do sredine igrališta. Neki mudžahedini su pokušali da nas zaštitite od drugih mudžahedina. Jedan mudžahedin je imao razglas i izdavao je naređenja onima koji su pokušavali da nas zaštite. Ruke su nam tada bile vezane na leđima, a noge su nam bile vezane tako da smo mogli da hodamo samo polako i malim koracima.

Stajali smo usred igrališta i nekolicina mudžahedina nas je i dalje štitila. Mudžahedini, koji su se nalazili spolja, pokušavali su da nas udare noževima, sabljama i sličnim stvarima koje su imali uz sebe. Zatim je komandant preko razglasa pevao neke pesme, a ostali su ponavljali reči tih pesama. Sve je to trajalo oko 45 minuta. Vraćeni smo u prostoriju one iste kuće. Mudžahedini su zagrādili prozore obe prostorije na levoj strani prizemlja te kuće. Sa spoljnje strane prozora stavljene su daske, što je sprečavalo pogled u tu prostoriju, a isto je učinjeno i s unutrašnje strane. Koliko se sećam, na toj kući nije bilo prozora, jer je bila delimično srušena i svi prozori bili su porazbijani.

Koliko se sećam, svi smo prvu noć (između 23. i 24. jula) proveli u drugoj prostoriji, drugu noć smo svi bili napolju, a treću noć smo proveli delimično u prvoj, a delimično

Presiding
Officer

Rule 92bis

[Handwritten signature]

17

u drugoj prostoriji, dok smo ostale noći, do napuštanja logora 23/24. avgusta 1995, proveli u prvoj prostoriji.

Za vreme našeg boravka u logoru Kamenica, 26. jula 1995. godine desio se neki preokret u njihovom odnosu prema nama. Tog dana, omogućili su nam da se tuširamo. Ja sam lično pomogao sledećim licima jer zbog svog teškog stanja nisu mogli da se istuširaju sami: Goranu STOKANOVIĆU, Vinku AKSENTIĆU, Dušku PEJIĆIĆU i Petku MARIĆU.

Uveče su, u prostoriju u kojoj smo se nalazili, uneli ogroman lanac. Vezali su nas za taj veliki lanac i to tako da nam je jedna noga bila vezana za lanac i zaključana lokotom. Velibor TOŠIĆ nije bio vezan za lanac, jer je njegova dužnost bila da donosi veliku limenu kantu (zapremine oko 20 litara) kad god je neko trebao da obavi nuždu. Ni Goran STOKANOVIĆ nije bio privezan na lanac jer je bio ranjen u nogu. Dušku PEJIĆIĆU se inficirao nožni prst i celo stopalo mu je bilo otečeno, a isto tako i lice od posledica premlaćivanja.

Svi smo bili bos i imali smo nekoliko ćebadi za pokrivanje. Krov iznad naše prostorije je prokišnjavao tako da je pod gotovo uvek bio manje-više prekriven vodom jer je često padala kiša.

Dana 27. ili 28. jula odveli su nas jednog po jednog u prostoriju na spratu nad kojom nije bilo krova. Mislim da su se tamo nalazila tri vojnika Armije BiH, no nisam siguran, jer nismo smeli da dignemo glavu. Imali su neku električnu spravu koju su koristili da bi izazvali grčenje mišića. Tu spravu su mi stavili na prsa i stomak. Pretili su mi i noževima. Uglavnom ih je interesovala naša jedinica, gde je locirana, koju vrstu oružja imamo, ko su komandanti, itd. Uzimali su i naše lične podatke. To je bila jedina poseta pripadnika Armije BiH, no kasnije su nas posetila četvorica ili petorica visokih oficira, mudžahedina. Nosili su bele uniforme i mirisali na parfeme prijatnog mirisa. Ti visoki oficiri nas nisu tukli. Govorili su engleski i dovedeni su u prostoriju samo da bi nas videli.

Opšti postupak prema nama do 23/24. avgusta bio je da svo vreme budemo vezani lancem. Terali su nas da legnemo na fudbalsko igralište, gde bi nam mudžahedini gazili po stomaku. U usta su nam stavljali komade drveta, čak i papuče. Prisiljavali su nas da imitiramo razne životinje na raznim mestima. Nekad bi nas tukli, a nekad ne. Jednom su neki lokalni Muslimani došli u kuću i tukli nas drvenom palicom.

Mudžahedini su TRIVIĆEVIĆA i mene terali da rukama čistimo WC. Jednom, kad sam čistio WC, jedan lokalni Musliman je u mene uperio pištolj. Rekao mi je da u mudžahedinskoj jedinici ima i lokalnih Muslimana.

Na gostovičku reku smo vođeni oko šest puta. Bili smo vezani lancem jedan za drugog sve dok nismo stigli na obalu reke. Tu su nam skinuli lance, a nakon što smo se okupali, ponovo su nam ih stavili.

Presiding
Officer

Rule 92 bis

16

06136930

Oko 27. jula sam dobio neki sanitetski materijal pa sam mogao da pružim pomoć ranjenim vojnicima. Vinku AKSENTIĆU se bila inficirala rana na ruci, no uspeo sam da obradim i njegovu ranu.

Jednom prilikom je došlo oko 25-oro dece koja su nešto opevala i nakon pola sata otišla.

Na oko 10 metara od kuće u kojoj smo bili zatočeni, mudžahedini su imali šator za svoje verske obrede. Šator je bio lep i opremljen zvučnicima. Održavali su pet molitvi dnevno, prvu u 04:00 sata ujutro, a poslednju kasno uveče.

Od početka do kraja našeg boravka u logoru Kamenica, naš glavni problem je bio nedostatak vode. Dobijali smo dva obroka dnevno, uvek u isto vreme i to u 09:00 časova i 21:00 čas. Voda je bila veći problem od hrane.

Dana 23. ili 24. avgusta ujutro stigao je lekar koji je takođe bio mudžahedin. Imao je male makaze kojima je rezao zavoje i našim ranjenicima previjao rane. Nakon toga su nam vezali oči. Dok smo stajali uz zid kuće, došla su dva mudžahedina i teško nas premlatila, udarajući nas nogama i kundacima pušaka. Nakon premlaćivanja skinuli su nam lance, ali su nam lisice na rukama ostale. Igora su izveli iz grupe. Neko mu je rekao da kaže svoju poslednju želju, jer će mu odrubiti glavu i poslati je njegovim roditeljima. U međuvremenu su nas odveli u autobus. Sedeli smo na podu autobusa i zaista je bilo neudobno sedeti tako s lisicama na rukama. Kad je autobus krenuo, čuo sam Igorov glas i shvatio da je još živ.

Kasnije sam saznao da su ta dvojica muslimanskih vojnika bili pripadnici vojne policije iz KP doma u Zenici. Tokom njihovog razgovora nisu spomenuli ništa posebno, tako da nisam znao kuda nas vode. Čitavo vreme do dolaska u KP dom u 20:30 časova sedeo sam na podu. Kad smo izlazili iz autobusa, oči su nam još uvek bile vezane. Kad smo ušli u KP dom, skinuli su nam poveze s očiju. Potom su nas odveli u upravnu zgradu. Uveli su nas jednog po jednog u neku kancelariju u prizemlju. U toj kancelariji bio je policajac koji je uzeo naše lične podatke. Nakon toga su nas ponovo jednog po jednog odveli na sprat u kancelariju upravnika zatvora.

Život u zatvoru bio je organizovan po veoma strogim pravilima, kao u vojsci. Povremeno su nas policajci koji su radili u KP domu tukli. Ta su se premlaćivanja događala u periodu od 23. avgusta do 24. septembra. Dana 24. septembra, dvojica ili trojica policajaca su nas teško premlatila. Prozivali su nas jednog po jednog i tukli policijskim pendrecima. Svi smo bili premlaćeni tako da smo sledećih par dana bili u veoma teškom stanju. Sećam se da sam čuo da se jedan policajac preziva "STUPAR". Spomenuto je i ime Sedina ČANČARA.

Redovan dnevni raspored bio je strogo organizovan. Svaki četvrtak smo mogli da se tuširamo. Dobili smo stare uniforme JNA, ali smo bili bos i bez čarapa. Dali su nam nekakve cipele. Svakodnevno nam je dolazio lekar. Jednog dana mi je rekao da on zapravo nije lekar. Dana 21. novembra dobili smo jednu peć za grejanje, no to nije

[Handwritten signature]

06136931

bilo neko poboljšanje. Drva za tu peć dobijali smo samo u količini koju je jedna osoba u rukama mogla da donese u sobu i to je trebalo da bude dovoljno za ceo dan.

Hrana je bila prilično slaba, no dobijali smo je redovno. Ovde nije bilo problema s vodom kao u logoru Kamenica.

Kasnije je u našu ćeliju stiglo još ljudi iz Banje Luke, Dervente, Prnjavora, Ozrena i Vozuće.

Crveni krst je posetio dvojicu vojnika koji nisu pripadali našoj jedinici. Prvi put smo ih lično videli 31. decembra 1995. godine kada su nas uneli u svoju evidenciju. Pušten sam 6. januara 1996. zajedno s Igorom GULJEVATEJEM, Veliborom TRIVIČEVIĆEM i Veljkom GRUJIĆEM, koji je nestao u maju 1995. godine na području koje je pokrivala naša brigada. On je svo vreme nakon toga bio u KP domu Zenica.

Dana 6. januara odvezeni smo kamionom u jedno mesto u blizini Travnika. Priključili su nam se još neki zatvorenici, nakon čega smo odvedeni u Sanski Most. U Sanskom Mostu sam proveo tri dana, nakon čega sam konačno 10. januara 1996. godine razmenjen.

Zbog stalnih premlaćivanja, zlostavljanja, a u početku, kad sam bio zarobljen, i vezivanja, imam ožiljke na oba skočna zgloba i na zglobu leve ruke. Loša hrana i male porcije hrane tokom dugog perioda doveli su do nedostatka proteina i soli, što je prouzrokovalo pad količine joda u telu. To dvoje, praćeno stresom, dovelo je do problema sa štitnom žlezdom. Ozbiljan nedostatak vode prouzrokovao je dehidraciju i gubitak težine (13-15 kg). Budući da sam toliko omršavio, moj desni bubreg se spustio niže nego što je normalno. Zbog toga još uvek povremeno osećam jak bol u desnom bubregu. Zbog stresa i nedostatka hrane dobio sam čir na dvanaestopalačnom crevu.

Što se psihičkog stanja tiče, patim od sindroma post-traumatskog stresa. Noću ne mogu da spavam. Ponekad se noću iznenada probudim iz sna i shvatim da nisam u mudžahedinskom logoru. Kad nisam okupiram nekim konkretnim poslom, misli mi se uvek vraćaju na te strašne događaje.

Presiding
Officer

06136932

POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 13.12.1999.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ivana Vencl, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlašćena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na srpski jezik.
- 2) Branko ŠIKANIĆ mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gorenavedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na srpski jezik u prisustvu Branka ŠIKANIĆA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) Branko ŠIKANIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 13. decembar 1999.

Potpis: /potpisano/

[Handwritten signature]

~~00911500m~~

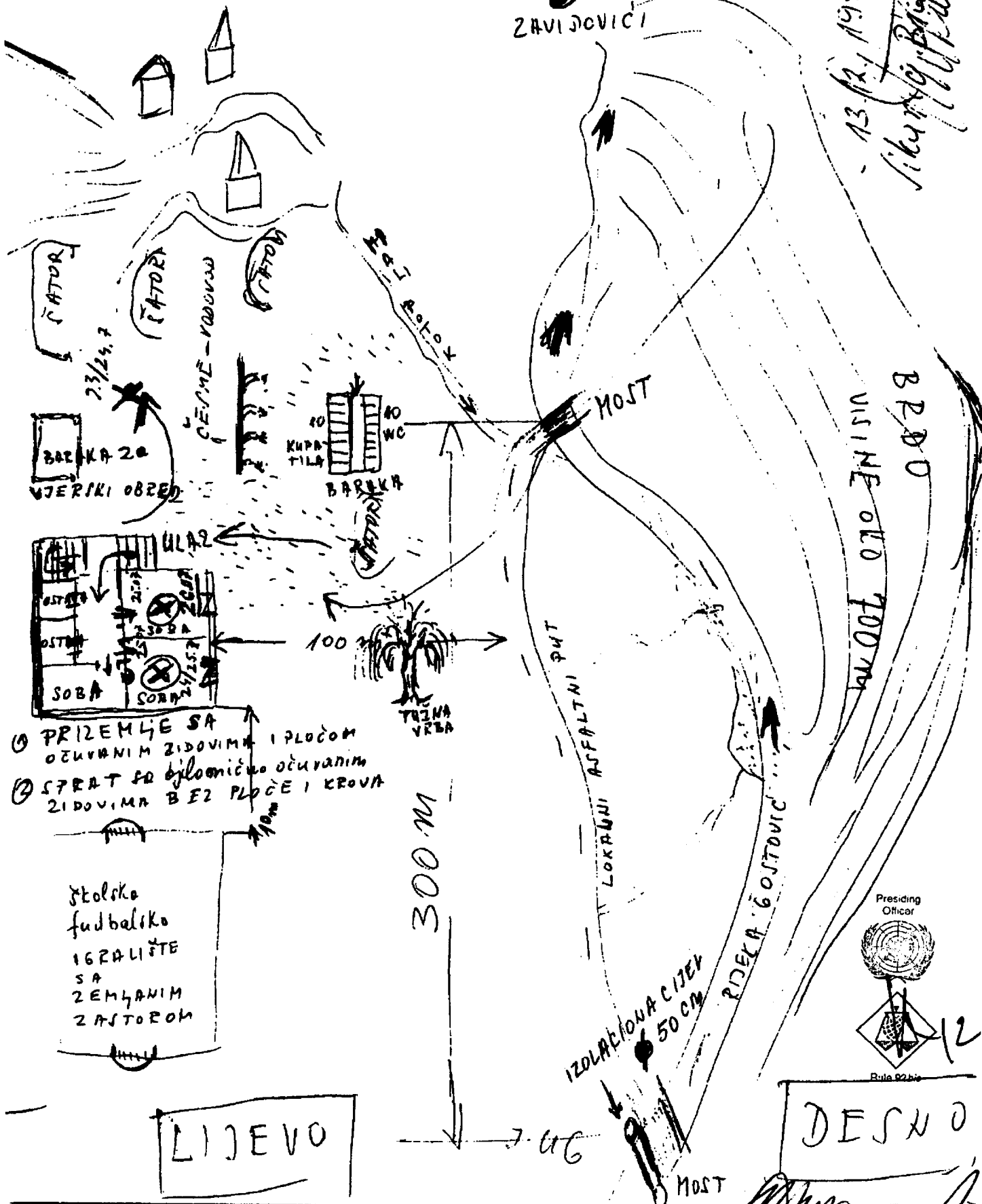
KAMENICA, PRILOG A

RAVNO POLJE

SJEVER

ZAVIJOVIĆI

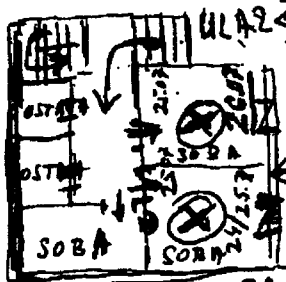
13.12.1999
Sikrić, B. / ...

23/24.7
BAREKA ZA
VJERIKI OBREZ

CEMENTE - VODOVOD

10
KUHINJA
10
WC
BAREKA

- 1 PRIZEMLJE SA OČUVANIM ZIDOVIMA I PLOČOM
- 2 SPRAAT SA BLOKNIČKO OČUVANIM ZIDOVIMA BEZ PLOČE I KROVA

Štolsko fudbalsko IGRALIŠTE SA ZEMĻANIM ZASTOROM

300 M

LIJEVO

DESNO

Presiding Officer

Rule 92 bis

[Handwritten signature]

SELO LIVADE, PRILOG B II IT-04-83-T. 06136936 V.

VRJEME BORAKA od 21.07. - 23.07. 1995.

BRDO

ZAPAD

ISTOK

POTOK

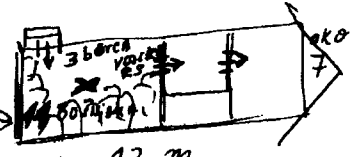
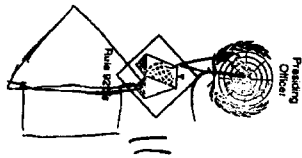
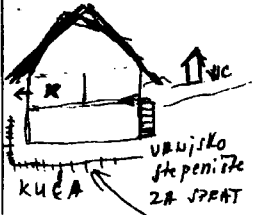
009150042

CESTA bez Asfalta ?

oko 250m

oko 12 m

ZIDNI OBJEKAT

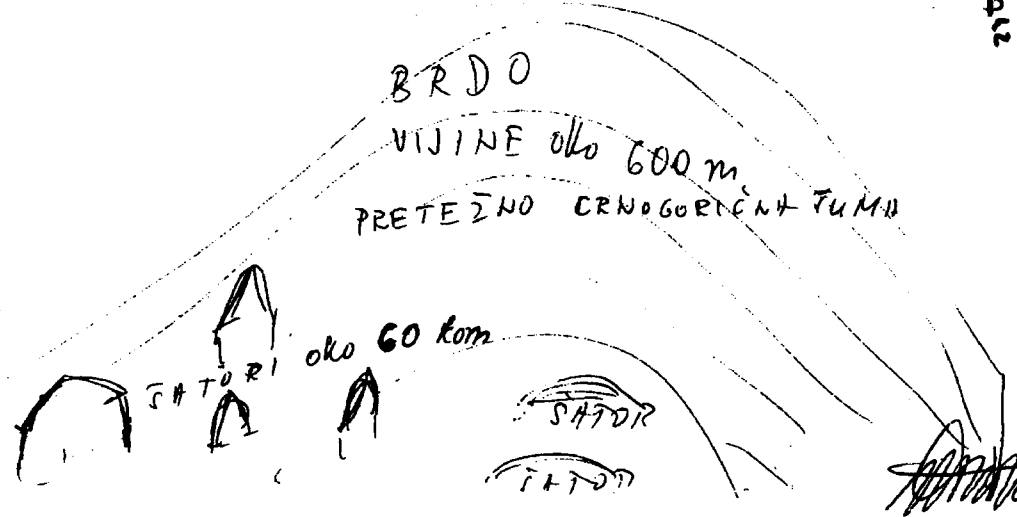
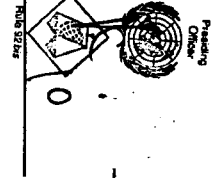

13. 12. 1999.
Jovanica Rajinovic

~~XXXXXXXXXX~~
ZAVODNICI

00945492

13. 12. 1999
Sikirić Ante
11. 12. 2011

06136936

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

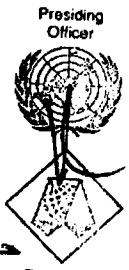
IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: ŠIKANIĆ
Ime: Branko Ime oca: Dobrivoje
Nadimak/pseudonim: Šile Pol: muški
Datum rođenja: 08.10.1958 Mesto rođenja: Šarinci, Prnjavor
Nacionalnost: srpska Verospovest: pravoslavna
Jezik/jezici koje govori: srpski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):
Jezici korišćeni u toku razgovora: engleski i srpski

Trenutno zanimanje: lekar Prethodno: -
Datum(i) razgovora: 17.05.2000
Razgovor(e) vodili: Mika TAURU
Prevodilac: Aleksandar ŠURLAN
Imena svih lica prisutnih tokom razgovora: kao gore

Potpis/paraf:

9

06136937

IZJAVA SVEDOKA

Zovem se Branko Šikanić. Roden sam 08.10.1958. u Šarincima, opština Prnjavor.

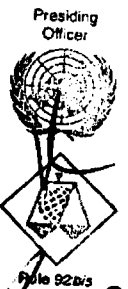
Prethodno sam, u decembru 1999, dao MKSJ-u izjavu u vezi s događajima kad me je 21.07.1995. zarobila Armija BiH. Nakon što sam zarobljen, bio sam zatvoren na tri različite lokacije: u Livadama, Kamenici i Kazneno-popravnom domu Zenica. U prethodnoj izjavi dao sam detaljne informacije u vezi s raznim događajima i tretmanom kom sam bio podvrgnut u tim konkretnim logorima.

Danas su mi pokazali video-snimak koji na MKSJ-u nosi reg. broj V000-1951. Informisali su me da snimak traje sedam minuta i 39 sekundi.

Nakon što sam pogledao snimak, želim da kažem da je teren veoma sličan logoru Kamenica u kom sam bio zatvoren. Želim da naglasim neke detalje sa snimka:

Jedan minut i 10 sekundi od početka trake prepoznajem jednog starijeg vojnika i prema onom šta sam čuo, bio je Albanac. Tog čoveka sam video u Kamenici i sećam se da se korektno odnosio prema zatvorenicima.

Jedan minut i 21 sekundu od početka trake vidim vojnika-mudžahedina koji veoma liči na vojnika-mudžahedina u logoru Livade, koji nam je naredio da skinemo cipele. Od tog časa smo bili bos i sve dok nam u Kazneno-popravnom domu nisu dali nekakve cipele.

[Handwritten signature] 8

06136938

POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 17. 05. 00.

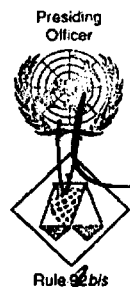
POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Aleksandar ŠURLAN, prevodilac, potvrđujem sledeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašćen od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na srpski jezik.
- 2) Branko ŠIKANIĆ mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo sa engleskog na srpski jezik u prisustvu Branka ŠIKANIĆA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) Branko ŠIKANIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 17. 05. 2000.

Potpis: /potpisano/

[Handwritten signature] 7

06136939

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: ŠIKANIĆ

Ime: Branko

Ime oca: Dobrivoje

Nadimak/pseudonim: Šile

Pol: muški

Datum rođenja: 08/10/58

Mesto rođenja: Šarinci

Nacionalnost: srpska

Veroispovest: pravoslavna

Jezik/jezici koje govori: srpski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišćeni u toku razgovora: engleski i srpski

Trenutno zanimanje: ljekar

Prethodno: -

Datum(i) razgovora: 07. oktobar 2007

Razgovor(e) vodili: Harjit SANDHU

Prevodilac: Darko BARTULA

Imena svih lica prisutnih tokom razgovora: kao gore

shd.

Potpis:

[Handwritten signature]

[Handwritten signature]

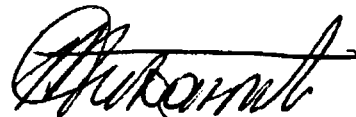
06136940

IZJAVA SVJEDOKA

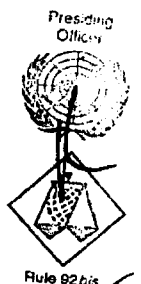
1. Pokazane su mi dvije Izjave koje sam dao MKSJ-u 13. decembra 1999. godine (ERN 0091-1497-0091-1510) i 17. maj 2000. godine (ERN 0099-7375-0099-7377). Pročitao sam ove Izjave i želim da napravim sljedeće korekcije.

Korekcije u Izjavi od 13. decembra 1999. godine (ERN 0091-1497-0091-1510)

2. Na 2. strani, u paragrafima 2. i 3. stoji: "juna", a treba da stoji: "jula".
3. Na 3. strani, u paragrafu 3., prve dvije rečenice, tj. "Otuda smo odvedeni u jednu drugu kuću, gde su nas takode tukli. Iz te kuće su nas odveli na srpsku liniju fronta koja je upravo bila pala." trebaju biti izbrisane. Ova informacija je tačna, ali hronološki posmatrano, ovaj događaj se desio kasnije, zbog toga sam ih želio izbrisati.
4. Na 4. strani, u paragrafu 3. stoji: "pijuk", a treba da stoji: "kramp".
5. Na 6. strani, u paragrafu 1. stoji: "Miodrag SAMAC", a treba da stoji: "Miodrag SAMAC".
6. Na 10. strani, u paragrafu 1. stoji: "Vinku AKSENTIĆU", a treba da stoji: "Vinku AKSENTIĆU i Goranu STOKANOVIĆU".
7. Na 10. strani, u paragrafu 6. stoji: "U toj kancelariji bio je policajac koji je uzео naše lične podatke. Nakon toga su nas ponovo jednog po jednog odveli na sprat u kancelariju upravnika zatvora.", a treba da stoji: "U toj kancelariji bio je policajac i upravnik zatvora koji su uzeli naše lične podatke. Nakon toga su nas ponovo jednog po jednog odveli na sprat u pritvorsku jedinicu".
8. Na 11. strani, nakon paragrafa 3. tj. nakon "...Prnjavora, Ozrena i Vozuće." želim da dodam sljedeće: "Među njima je bilo civila iz okoline Maglaja: Miloš PETRUŠIĆ, starac koji je, nakon što se razbolio, pušten kući. Zatim Sreto iz okline Maglaja koji je razmjenjen i jedan starac BLAGOJEVIĆ, čijeg imena se ne sjećam, koji se razbolio u

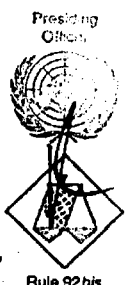
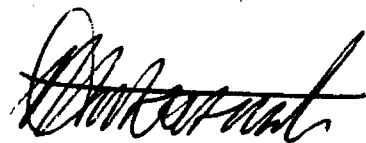
Danko Benkule

06136941

našoj pritvorskoj jedinici, zatim je odvezen u bolnicu Zenicu gdje je umro. To se desilo negdje u novembru 1995. godine. Kroz prozor pritvorske jedinice vidjeli smo tri zarobljene žene za koje smo kasnije saznali da su iz okoline Vozuće.“ Dodao sam ovo jer je moguće da se toga nisam sjetio kada sam ovu izjavu davao, ali sada se toga dobro sjećam.

9. Na 11. strani, u paragrafu 4. stoji: “Crveni krst”, a treba da stoji: “Medunarodni Crveni Krst“.
10. Na 11. strani, u paragrafu 4. stoji: “6. januara 1996.”, a treba da stoji: “7. januara 1996. godine (tačno na Pravoslavni Božić oko 08:00 sati ujutro)“.
11. Također su mi pokazana tri Priloga koja su bila u dodatku moje izjave, međutim ti Prilozi nisu označeni brojevima. Označio sam ih kao Prilog A, B i Dodatak Prilogu A, radi dodatka ove izjave. To su inače skice koje sam ja nacrtao svojom rukom tokom davanja ove izjave.
12. Prilog «A» je skica logora Kamenica, gdje smo boravili od 23. jula – 24. avgusta 1995. godine.
13. Prilog «B» je skica sela Livade gdje smo boravili od 21. jula – 23. jula 1995. godine.
14. Dodatak Prilogu «A» je skica dijela šatorskog mudžahedinskog kampa.
15. Nemam korekcija u Izjavi koju sam dao MKSJ-u 17. maja 2000. godine (ERN 0099-7375-0099-7377).

President
Of the

Rule 92bis

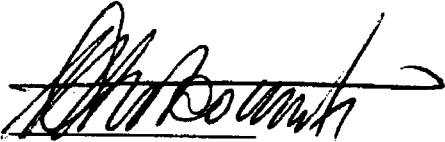
06136942

POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Upozoren sam na to da moja izjava može biti data na uvid organima unutrašnjih poslova i/ili drugim pravosudnim organima. Pristajem na to da se moja izjava da na uvid tim organima, po nahodjenju Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

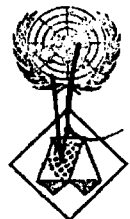
Potpis:

Datum: 7. oktobar 2007.

Presiding
Officer

Rule 92 bis

06136943

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Darko BARTULA, prevodilac, potvrđujem sledeće:

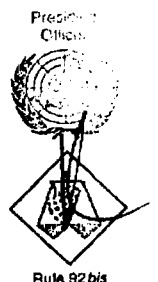
- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašćen od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje lica odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa srpskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na srpski jezik.
- 2) Branko ŠIKANIĆ mi je dao do znanja da govori i razume srpski jezik.
- 3) Gorenavedenu izjavu sam usmeno preveo sa engleskog na srpski jezik u prisustvu Branka ŠIKANIĆA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumeo prevod ove izjave.
- 4) Branko ŠIKANIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mestu.

Datum: 07. oktobar 2007

Potpis:

06136944

United Nations
Nations UniesInternational
Criminal Tribunal
for the Former
YugoslaviaTribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: ŠIKANIĆ, BRANKODatum i mjesto rođenja: 08-10-1958, ČARINCIIdentifikacioni broj ili broj pasoša: ID No: 04EGB2944

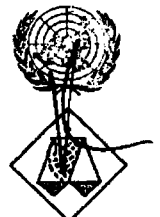
ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika KAM DORAISWAMY
da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 13/12/1999, 17/05/2000 + 07/10/2007
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan. (ADD)

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 07/10/2007U: PRISAVOR, BiH

potpis davaoca deklaracije

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

Rule 92bis